

Arrest

nr. 60 750 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Kosovo Polje (Kosovo) en bent u Kosovaars staatsburger.

Tijdens de oorlog van 1999 in Kosovo werd u door Serviërs verplicht met hen samen te werken en moest u ondermeer Albanese lijken ruimen. U moest lichamen in stukken hakken en ze op verschillende plaatsen in de rivier dumpen. U deed dat een week lang.

Toen Albanezen dit te weten kwamen, vielen ze u, op het moment dat u van uw activiteiten terug thuis kwam, aan. U werd bijzonder hard aangepakt en belandde in een coma. U werd naar een ziekenhuis in Pristina gebracht waar u aan uw oog en schedel geopereerd werd. Na de aanval op u drongen diezelfde mannen jullie woning binnen en randden uw echtgenote G. K. (...) aan. Nadat u uit het ziekenhuis ontslagen werd, zocht u uw echtgenote en kinderen.

Met de hulp van Kfor (Kosovo Force), die u over uw problemen met Albanezen ingelicht had, vond u hen terug in een vluchtelingenkamp in Titograd (Montenegro), waar jullie als vluchtelingen geregistreerd werden en waar jullie tien jaar lang verbleven.

U keerde nog één keer terug naar Kosovo in 2001 om uw dochter in te schrijven en uw medische attesten in het ziekenhuis van Pristina op te halen. U verbleef er één dag en keerde toen terug naar het vluchtelingenkamp in Titograd. In het kamp kreeg u medische verzorging en had u geen problemen.

De laatste tijd voor uw vertrek naar België kwamen evenwel meer en meer Albanezen naar Montenegro. U dacht dat het om Kosovaarse Albanezen ging en u kreeg schrik want u vreesde dat ze u zochten omwille van uw hulp aan de Serviërs tijdens de oorlog. U werd weliswaar nooit aangevallen of bedreigd, maar omdat u niet meer kon leven met die constante angst, verliet u samen met uw gezin Montenegro. Na een reis van drie dagen kwam u op 17 augustus 2010 in België aan, waar u nog dezelfde dag asiel aanvraagde.

U verklaarde nog steeds medische problemen te hebben.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte en huwelijksakte, uitgereikt in Nis op 21 juli 2000, de geboorteakte van uw zoon Mirsad, uitgereikt in Kosovo Polje op 27 juli 1994 en een Belgische medisch attest d.d. 21 december 2010, waaruit blijkt dat u ten gevolge van de oorlog in Kosovo psychische problemen heeft.'

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees dat de Albanezen u omwille van uw gedwongen samenwerking met de Serviërs zouden vermoorden (CGVS I, p. 12). U verwees hiervoor naar een incident dat zich voordeed tijdens de oorlog in Kosovo van 1999. Toen Albanezen te weten kwamen dat u voor de Serviërs Albanese lijken ruimde, werd u hard in elkaar geslagen op het moment dat u met bebloede kleren thuiskwam van uw werk voor de Serviërs (CGVS I, p. 3, p. 8-9; CGVS II, p. 3-4). Ook andere Roma werden lastig gevallen (CGVS I, p. 9). Na de aanval drongen diezelfde mannen jullie woning binnen en randden uw echtgenote aan (CGVS, p. 9; CGVS II, p. 4-5). Sindsdien bent u, behalve één dag om uw pasgeboren dochter er in te schrijven, niet meer in Kosovo geweest. Bij deze eenmalige terugkeer had u geen problemen (CGVS I, p. 5-6, CGVS II, p. 9-11).

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van de door u en uw echtgenote aangehaalde incidenten tijdens de oorlog in Kosovo ondermijnd wordt door diverse tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote.

Vooreerst verklaarde uw echtgenote dat het **zomer** (het was immers warm) was toen u voor de Serviërs werkte en dat het **twee maanden** duurde (CGVS echtgenote II, p. 2), terwijl dat volgens u **tien dagen in de winter** (het was immers koud) was (CGVS II, p. 2-3).

Verder beweerde u dat u **omwille van uw (gedwongen) collaboratie met de Serviërs tijdens de oorlog door Albanezen** dermate geslagen werd dat u in coma ging en voor verzorging in het ziekenhuis opgenomen moest worden. Toen u geslagen werd, kwam u net terug van uw activiteiten. Diezelfde mensen, i.e. de Albanezen die u toen sloegen, randden uw echtgenote korte tijd later aan (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 3-4).

Volgens uw echtgenote waren het evenwel niet Albanezen, maar **Serviërs** die u toen in elkaar sloegen, **omdat u niet met hen mee wilde gaan om lijken op te rapen**. Volgens haar kwam u niet terug van uw werk, maar had u net uw avondeten verorberd toen ze u wilden meenemen om te gaan werken. Het waren ook diezelfde Serviërs die haar nog diezelfde dag aanrandden (CGVS echtgenote II, p. 2-4). Voorts verklaarde u na het incident uitdrukkelijk slechts in één ziekenhuis te zijn opgenomen (CGVS II, p. 5). Bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal sprak u evenwel over het Lapno-Selvziekenhuis in Gracanica (CGVS I, p. 6-7; p. 9). Bij het tweede gehoor vermeldde u echter het Olgaziekenhuis in Pristina (CGVS II, p. 4-5).

Dat deze tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan geheugenverlies, zoals uw advocaat suggereerde (CGVS II, p. 13), heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt.

Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt alleen dat u psychische problemen heeft – u heeft schizofrenie en last van psychoses -, maar hieruit blijkt echter geenszins dat u aan geheugenverlies lijdt. Bovendien blijkt nergens doorheen de opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal dat u er ten gevolge van uw psychische problemen niet in slaagde uw problemen uit de doeken te doen. Bovenstaande bevindingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er aan uw beweerde problemen in

Kosovo ten tijde van de oorlog, i.e. uw gedwongen collaboratie met de Serviërs waardoor u door Albanezen in elkaar geslagen werd, geen geloof meer kan worden gehecht.

Dat u ten gevolge van uw gedwongen collaboratie schrik heeft van Albanezen (CGVS I, p. 10-12) en hierdoor niet meer naar Kosovo kan terugkeren, heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat u in 2001 probleemloos naar Kosovo Polje en Pristina kon terugkeren (CGVS II, p. 11). Deze terugkeer naar Kosovo vanuit Montenegro ondermijnt immers de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van de Kosovaarse Albanezen.

Voorts dient in dit verband gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken tevens zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, waaronder Kosovo Polje, kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft uw vrees die u in Montenegro koesterde - u had er een algemeen gevoel van angst ten aanzien van Albanezen, vermoedelijk uit Kosovo, die u misschien zochten omwille van uw gedwongen collaboratie met de Serviërs tijdens de oorlog (CGVS I, p. 8, p. 10-12) –, dient erop gewezen te worden dat, gezien hierboven reeds bleek dat u uw gedwongen collaboratie niet aannemelijk gemaakt heeft, deze vrees in Montenegro evenmin aannemelijk is. Bovendien verklaarde u expliciet in Montenegro nooit echt problemen gehad te hebben en nooit te zijn aangevallen of bedreigd en slechts te vermoeden dat de Albanezen die naar Montenegro kwamen Kosovaarse Albanezen waren (CGVS I, p. 10-11; CGVS II, p. 11). Uw subjectief angstgevoel is dan ook onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw oudste zoon bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en de identiteit van uw zoon. Deze staan hier niet ter discussie. Het medische attest bevestigt uw psychische problemen. In dit verband dient nog opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen tijdens de oorlog in Kosovo, is één van de

in dit attest aangehaalde oorzaken van uw psychische problemen, i.e. mishandelingen tijdens de oorlog in Kosovo, niet zonder meer aannemelijk (CGVS I, p. 11). De door u ingeroepen psycho-medische redenen, kunnen bijgevolg niet in verband worden gebracht met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift van 23 februari 2011 op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 en artikel 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), en een schending van het beginsel "patere legem quam fecisti".

Hij stelt dat noch zijn identiteit, noch zijn etnische afkomst, noch de feiten die aanleiding gaven tot zijn psychische problemen, ter discussie staan.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal, die geen geneeskundige opleiding heeft genoten, de door de dokter-specialist vastgestelde oorzaak van zijn psychische problemen geenszins in twijfel kan trekken.

Hij stelt dat zijn verminkt aangezicht de stille getuigenis is van de geleden mishandeling in de zin van artikel 48/4, §2 b. van de vreemdelingenwet juncto artikel 3 van het EVRM juncto artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Waar de commissaris-generaal tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote, wijst verzoeker erop dat zijn advocaat tijdens het verhoor van verzoekers echtgenote op het Commissariaat-generaal gewezen heeft op haar bescheiden intellectuele ontwikkeling. De advocaat stelt dat hij toen heeft toen aangetoond dat, wat betreft de meegemaakte hevige emotionele ervaringen van diens echtgenote -het in elkaar slaan van verzoeker en haar verkrachting-, haar geheugen onbetrouwbaar wordt.

Verzoeker stelt met zekerheid dat het de bedoeling was van de commissaris-generaal om via controlevragen tot voldoende "tegenstrijdigheden" te kunnen komen om zo beide asielaanvragen af te kunnen wijzen. Hij voegt er aan toe dat hij op het Commissariaat-generaal niet met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal door geen aandacht te besteden aan zijn schrijnend relaas, "*zich afwendt van zijn taak om tot een negatieve beslissing te kunnen komen (sic)*" (zie het verzoekschrift, p. 5/7).

Verzoeker verwijst naar enkele beginselen uit de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen, die volgens hem als permanente adviezen bindend zijn.

Verzoeker verwijst naar "*Refugee Protection in International law. UNHCR's Global Consultations on International Protection*" waarin volgens hem wordt gesteld dat de richtlijnen uit voormelde proceduregids "*als gezaghebbende verklaringen dienen te worden beschouwd waarvan de miskenning moet verantwoord worden*". Ook de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verwees volgens hem in de motivering van haar beslissingen naar deze proceduregids.

Verzoeker haalt ook aan dat het Commissariaat-generaal de richtlijnen van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, vervat in het document '*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*' van 9 november 2009, miskent.

Verzoeker verklaart dat personen die worden verdacht van collaboratie met de Serviërs in Kosovo blootgesteld worden aan discriminatie en menonwaardige behandelingen, wat tot vervolging kan leiden op grond van meningen die hen worden toegeschreven, in casu verplichte collaboratie door mee te helpen bij het ontdoen van lijken van Albanese slachtoffers.

Gezien verzoeker verplicht werd zich te ontdoen van de lijken van de Albanese slachtoffers, loopt hij een kans om te worden vervolgd.

Verzoeker stelt dat een gebrek aan vertrouwen in hoofde van verzoeker in het gerecht en het systematisch falen van de administratie, voldoende zijn om de bescherming van de nationale autoriteiten niet in te roepen; verzoeker verwijst in dit opzicht naar een artikel van 24 juli 2009 uit 'De Tijd', waarin wordt bevestigd dat het Kosovaarse gerecht nog onvoldoende onafhankelijk is om die bescherming te bieden.

Verzoeker benadrukt dat de vaststellingen van de commissaris-generaal zijn verklaringen wat betreft de discriminatie van Roma als etnische groep bevestigen.

Aangezien zijn verklaringen in overeenstemming zijn met algemeen bekende feiten, stelt hij dat zijn relaas daarom in hoofdlijnen geloofwaardig is.

Verzoeker verwijst ook naar rechtpraak van de Raad van State om aan te tonen dat een loutere verwijzing in een beslissing naar de eerdere weigeringsbeslissingen van de echtgenoot en/of de schoonouders niet volstaat om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht. De verklaringen van verzoekers echtgenote kunnen dus niet worden ingeroepen om tot een weigeringsbeslissing te komen.

Verzoeker verwijst naar enkele verklaringen, afgelegd door zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal, om aan te tonen dat zij weinig tijdsbesef heeft.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid over het tijdstip van de aanval op verzoeker -winter dan wel zomer-, stelt verzoeker dat de Roma slechts twee jaargetijden –winter en zomer- kennen en de overgang tussen beide niet precies is.

Verzoeker haalt verder aan dat zijn echtgenote alle gewelddadige personen “Serviërs” noemt en dit de verklaring is waarom zij verklaarde dat de aanval gebeurde door “Serviërs” terwijl het eigenlijk Albanezen waren.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen omtrent de naam van het ziekenhuis, verklaart hij dat de naam van het ziekenhuis er niet toe doet gezien zijn schedel in een ziekenhuis ter plaatse werd gesteld.

Verzoeker laat gelden dat hij een oprechte inspanning gedaan heeft om zijn aanvraag te staven.

Hij vat samen dat de essentie van zijn relaas is dat hij, omwille van zijn etnische origine, slachtoffer is van discriminatie en fysiek geweld door etnische Albanezen en dat dit eveneens geldt voor zijn familieleden.

Hij stelt dat de commissaris-generaal de regel “patere legem quam fecisti” die hij aan verzoeker oplegt schendt, door de bestreden beslissing te steunen op algemene informatie. De commissaris-generaal toont volgens hem geenszins aan dat deze algemene informatie betrekking heeft op verzoeker zelf of diens verklaringen tegensprekt; dit hiaat geeft aan de bestreden beslissing een willekeurig karakter.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad wijst er op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoeker er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoeker kon dus in zijn verzoekschrift van 22 februari 2011 niet dienstig verwijzen naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen om te stellen dat deze *“permanente adviezen inhoudt die bindend zijn”*.

2.6. In het verzoekschrift wordt verwezen naar het document van het UNHCR *‘Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo’* van 9 november 2009 waaruit zou blijken dat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op verschillende vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

De Raad stelt vast dat de bronnen, in de bestreden beslissing gebruikt door de commissaris-generaal en bovenvermeld document van UNHCR, elkaar niet tegenspreken zodat niet kan worden gesteld dat de commissaris-generaal de inhoud van het UNHCR-document miskent. De informatie van het Commissariaat-generaal laat blijken dat heel wat Roma in Kosovo inderdaad discriminatie kunnen ondervinden, maar ook dat dit echter het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet an worden herleid tot louter etnische origine.

De Raad volgt verzoeker niet waar hij de redenering doortrekt en verklaart dat hij wordt blootgesteld aan discriminatie en mensonwaardige behandelingen en -daaruit mogelijk voortvloeiend- vervolging, aangezien hij de Serviërs heeft meegeholpen met het doen verdwijnen van Albanese lijken.

Voormeld UNCHR-rapport dat bevestigt dat Roma op socio-economisch vlak een kwetsbare groep zijn, vormt evenwel geen bewijs dat verzoeker zelf wordt vervolgd of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker dient dit immers aannemelijk te maken in zijn concreet geval, waar hij in gebreke blijft. De bewering betreffende zijn verplichte collaboratie met de Serviërs volstaat niet om zijn vrees voor vervolging en zijn onmogelijkheid van terugkeer naar Kosovo aannemelijk te maken.

Het feit dat verzoeker (zie verhoorverslag van 5 januari 2010, p.11) in 2001 naar Kosovo terugkeerde en geen hierbij geen problemen ondervond, is hiervan alvast een tegenindicatie. Bovendien blijkt dat (zie verhoorverslag van 10 november 2010, p. 10-11) verzoeker gedurende zijn verblijf van tien jaar in Montenegro, nooit echt problemen heeft gehad, aangevallen noch bedreigd is (zie verhoorverslag van 5 januari 2010, p. 11) zodat, dit in acht genomen, bijgevolg ernstig kan getwijfeld worden aan de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging.

2.7. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoeker dient dus aan te tonen dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoekers uitleg dat hij geen vertrouwen heeft in het Kosovaarse systeem en het gerecht onvoldoende onafhankelijk is om bescherming te bieden -verzoeker verwijst naar een artikel uit “De Tijd”- wordt niet aanvaard.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Er kan zonder problemen klacht worden neergelegd bij de politie en voor alle etnische groepen worden wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. De RAE-gemeenschappen hebben geen grote klachten over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet.

2.8. De Raad kan verzoeker niet bijtreden waar hij stelt dat zijn relaas in hoofdlijnen geloofwaardig is aangezien zijn verklaringen in overeenstemming zijn met algemeen bekende feiten.

Verzoeker wordt inderdaad niet in twijfel getrokken waar hij elementen aanhaalt wat betreft de algemene toestand van Roma in Kosovo. Zijn verklaringen aangaande zijn persoonlijke situatie en zijn persoonlijke vluchtmotieven daarentegen, worden door de Raad niet gevolgd. Die verklaringen zijn inderdaad op meerdere punten in strijd met de verklaringen afgelegd door zijn vrouw op het Commissariaat-generaal, wat zijn geloofwaardigheid schaadt.

Omtrent verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad er op dat deze individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben die bindend is.

De beweringen van verzoeker dat zijn echtgenote weinig tijdsbesef heeft en dat haar bescheiden intellectuele capaciteiten en opgelopen trauma's aan de basis liggen van de vastgestelde tegenstrijdigheden zijn slechts blote beweringen die verzoeker niet aannemelijk maakt. Het feit dat de advocaat van zijn echtgenote haar beperkte intellectuele ontwikkeling pas vermeldde tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 5 januari 2011, p. 9) en niet eerder in de asielprocedure, doet afbreuk aan de ernst van de bewering.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder ingaat op een aantal specifieke tegenstrijdigheden en hiervoor een verklaring opgeeft (namelijk tijdstip van aanval, verklaring van verzoekers echtgenote dat de aanval gebeurde door "Serviërs", naam van het ziekenhuis), merkt de Raad op dat verzoeker zich – wederom- beperkt tot een aantal blote beweringen.

Gelet op wat voorafgaat, wordt besloten dat verzoeker geen dienstig beroep kan doen op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet om tot de geloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten; het is immers aangetast door een te groot aantal tegenstrijdigheden.

De in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

2.9. De Raad gaat niet akkoord waar verzoeker stelt dat hij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden alvorens deze werden verwoord in de bestreden beslissing.

De Raad verwijst in dit opzicht naar artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat bepaalt *'Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.'*

De Raad stelt vast dat de aangehaalde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden betreffen in de verklaringen van verzoeker voor de diverse asielinstanties, maar tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal.

Verder gaat ook het verwijt van verzoeker ten aanzien van de commissaris-generaal, zijnde dat *'hij via controlevragen tot voldoende tegenstrijdigheden wenste te komen, om zo de asielaanvraag te kunnen*

afwijzen' niet op. Dit is wederom een bewering, een beschuldiging zelfs, die in redelijkheid geenszins aannemelijk wordt gemaakt. De commissaris-generaal kan worden gevolgd wanneer hij stelt dat het de bedoeling is om bij de vraagstelling tijdens het verhoor inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoeker, wat hij tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal "maakt" de tegenstrijdigheden niet, hij stelt ze uit de antwoorden die genoteerd werden in de verhoorverslagen vast en trekt er zijn besluiten uit.

2.10. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zijn de feiten die aanleiding gaven tot zijn psychische problemen, wél in de beoordeling betrokken. De commissaris-generaal stelde terecht in vraag of de voorgehouden mishandelingen van verzoeker tijdens de oorlog in Kosovo, zomaar kunnen worden weerhouden als oorzaak van zijn psychische problemen.

De bewering van verzoeker dat *'het verminkt gezicht de stille getuigenis is van de geleden mishandeling'* kan bezwaarlijk als een overtuigend argument worden aangehaald om tot het causaal verband te besluiten.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat een medisch attest geen uitsluitel geeft over de ware oorzaak van een bepaald ziektebeeld, aangezien dit werd opgesteld op basis van verklaringen van verzoeker. Ook een niet medisch geschoold persoon kan terecht tot dit besluit komen. Verminkingen in het gelaat kunnen velerlei oorzaken hebben, zoals bijvoorbeeld een verkeersongeval.

2.11. Met betrekking tot het beginsel "patere legem quam ipse fecisti", m.a.w. de overheid moet de door haar uitgevaardigde regels respecteren, laat verzoeker gelden dat dit beginsel wordt geschonden omdat de commissaris-generaal zich enkel op algemene informatie uit het dossier beroept, maar op geen enkel punt aantoon dat deze betrekking heeft op verzoeker zelf.

Ook op dit punt kan verzoeker niet worden bijgetreden. Uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen is; naast de algemene landeninformatie heeft de commissaris-generaal alle feiten in concreto in rekening genomen om tot zijn beslissing te komen.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing concrete gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker voert geen elementen aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet wettigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE